

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 255/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S. K., M., zastúpeného advokátkou Mgr. H. F., N., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 12 C 41/06-30 z 31. októbra 2006 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 9 Co 46/2007-60 z 29. júna 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2012 doručená sťažnosť S. K., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. H. F., N., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 41/06-30 z 31. októbra 2006 (ďalej aj „namietaný rozsudok“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 46/2007-60 z 29. júna 2007 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 21. apríla 2006 domáhal rozvodu manželstva s odporkyňou. Okresný súd namietaným rozsudkom manželstvo rozviedol. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil okrem iného *„tým, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď príčinu rozvratu vzťahov zistil u obidvoch účastníkov v rozdielnosti názorov a pováh. Ja som nebol príčinou rozvratu nášho manželstva, práve naopak moja povaha a názory boli príčinou, že naše manželstvo vydržalo do dospelosti nášho syna.“*

O odvolaní sťažovateľa rozhodol namietaným uznesením krajský súd tak, že *„... návrhu na opravu rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 31. októbra 2006, č. k. 12 C 41/2006-30 nevyhovuje“* (z citovaného výroku a tiež odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že krajský súd posúdil odvolanie sťažovateľa ako návrh na opravu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, pozn.).

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ formuluje svoje výhrady k namietanému rozsudku okresného súdu a namietanému uzneseniu krajského súdu a sumarizujúc svoju argumentáciu zdôrazňuje, že *„... Okresný súd v Nových Zámkoch a Krajský súd v Nitre pri rozhodovaní o rozvode môjho manželstva v odôvodnení svojich rozhodnutí o príčinách rozvratu medzi manželmi vychádzali z nesprávneho zistenia skutkového stavu, keď uviedli, že aj ja znášam podiel na rozvrate manželstva, čo nie je pravda...“*.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

«Rozsudkom Okresného súdu v Nových Zámkoch z 31. 01. 2006 (z priloženej dokumentácie vyplýva, že správne má byť „31. 10. 2006“, pozn.) číslo 12 C 41/06-30

a Uznesením Krajského súdu v Nitre z 29. 06. 2007 číslo 9 Co 46/2007-60 právo sťažovateľa S. K., bytom M., priznané článkom 19 ods. 1, ods. 2, článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 8 ods. 1 a článkom 13 Európskeho dohovoru pre ľudské práva porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Nitre 29. 06. 2007 číslo 9 Co 46/2007-60 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom okresného súdu

č. k. 12 C 41/06-30 z 31. októbra 2006 a uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 46/2007-60 z 29. júna 2007.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 41/06-30 z 31. októbra 2006

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 202 ods. 4 OSP odvolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 165 ods. 1 OSP pokiaľ nemá odôvodnenie rozsudku podklad v zistení skutkového stavu, môže účastník pred tým, ako rozsudok nadobudne právoplatnosť, navrhnúť, aby odôvodnenie bolo opravené.

Podľa § 165 ods. 2 OSP súd prvého stupňa rozhodne o návrhu na opravu do 30 dní od jeho podania. Ak súd prvého stupňa nevyhovie návrhu, predloží vec do 30 dní od podania návrhu odvolaciemu súdu, ktorý o oprave rozhodne do 60 dní od predloženia veci.

Sťažovateľ mal právo domáhať sa návrhom podľa § 165 ods. 1 OSP opravy odôvodnenia namietaného rozsudku okresného súdu a v prípade, ak tomuto jeho návrhu okresný súd nevyhovie, bol o takomto jeho návrhu oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o oprave odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 165 ods. 2 OSP v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 46/2007-60 z 29. júna 2007

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil, že namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 30. augusta 2007, pričom sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť až 7. mája 2012, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2012